

[Helga Larsen.]

uddannede til Gerningen og skal være autoriserede for at kunne udøve den.

Det ærede Medlem talte om, at man ude i Landsognene ydede frivillige Bidrag til Ansættelse af Menighedssygeplejersker. Jeg mener nu, at Menighedssygeplejerskernes Kaar paa Landet er saa ringe, at det er nødvendigt, at vi ogsaa herindefra beskytter dem, og den Beskyttelse kan de kun faa derigennem, at de bliver autoriserede. Her er jo slet ikke Tale om et Lønspørgsmaal. Lønnen maa disse Mennesker afgøre selv gennem deres Organisationer. Den overstrømmende Elskværdighed og Venlighed, som det ærede Medlem fremkom med i Begyndelsen af sin Tale, er slet ikke ægte.

Endelig udtalte det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, at hun var glad for, at Vandelsattester var blevet indført. Denne Bestemmelse er jeg slet ikke saa glad for, jeg synes ikke, den burde staa der. Det skulde være en Selvfølge, som Indenrigsministeren sagde, at man forlanger af ethvert hæderligt og ordentligt Menneske, at det fører en sædelig Vandel. Jeg hører derfor til dem, der meget ønsker, at man stryger dette „sædelige“, og som mener, at Ordet „hæderlig“ kan dække alle de gode Egenskaber, som man forlanger disse Mennesker skal være i Besiddelse af.

Jeg henstiller altsaa, at man bliver enig om at faa dette Lovforslag gennemført. Det forekommer mig, at det er et Retfærdighedskrav, der her er fremsat fra Sygeplejerskernes Side, et Krav, som jeg mener bør ske Fyldest. Derfor anbefaler jeg varmt, at det sker.

Inger Gautier Schmit: Det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt udtalte, at Sygeplejerskerne ikke afgav det mindste af deres Værdighed ved at blive undergivet Sundhedsstyrelsens Tilsyn, og sammenlignede dem med Farmaceuterne. Jeg vil dog mene, der ligger en Forskel her, idet Sygeplejerskerne skal være i Sundhedsstyrelsens Kartotek, og de skal være under Embedslægernes Tilsyn, som den højtærede Indenrigsminister bekræftede — og som de maaske allerede er nu —, og de skal være under den tilforordnede, som Sundhedsstyrelsen nu faar gennem Forslaget, den Sygeplejerske, som skal tilforordnes. Jeg maa altsaa alligevel mene, det bliver en Forskel fra det bestaaende.

Saa udtalte det ærede Medlem, at man maatte passe paa, at de Bureauer, hvorfra der udsendes Kvinder, som paa een Gang virker som Hjælp i Huset og som Hjælp

ved Sygdom, ikke maatte forstyrres af nogen Lovbestemmelse. Det er jeg i høj Grad enig med det ærede Medlem i. Det er en overordentlig vigtig Ting, at man har denne Mellemtung mellem huslig Hjælp og fuldt uddannet Sygeplejehjælp. Den Hus-hjælp, som paa den Maade sendes rundt i mange Hjem for en noget ringere Betaling, er meget værdifuld, og den maa Loven absolut ikke komme til at kolliderer med.

Jeg var forbavset over at høre det ærede Medlem udtale, at ogsaa Medlemmer af de forskellige Organisationer — jeg tænker navnlig paa „Dansk Sygeplejerraad“ — arbejder for nedsat Betaling, idet jeg har forstaaet, at denne Forening netop havde en Dagsbetaling, som var obligatorisk, som Medlemmerne ikke kunde afvige fra. Jeg har netop i disse Dage tænkt, at det maaske alligevel for mange Sygeplejersker var en Hindring i at faa Arbejde, at man havde denne fuldstændig fastlagte Pris, idet mange under de forhaandenværende daarlige økonomiske Forhold gennem denne Pris blev hindret i at søge den kvalificerede Sygehjælp.

Jeg har ikke i mindste Maade sagt, at jeg ønskede Sygeplejerskerne daarligt lønnet, og jeg maa ganske afgjort tilbagevise de Udtalelser, det ærede Medlem Fru Elna Munch fremkom med. Jeg tror, det ærede Medlem vil have meget vanskeligt ved, naar hun faar læst min Tale, at fastholde sin Paastand om, at jeg egentlig helst ønskede, at Sygeplejerskerne skulde arbejde for en Sulteløn, og at jo mindre Sygeplejerskerne havde at leve af, desto dygtigere blev de. Noget saa meningsløst kunde det aldrig falde mig ind at udtale. Men det, jeg sagde, var, at jeg saa det som noget af det mest værdifulde, at Sygeplejerskerne havde gjort deres Arbejde gennem Aarene uden opskruede Lønkrav, og at jeg ikke i mindste Maade satte en Lønforhøjelse ubetinget i Forbindelse med bedre Sygepleje.

Jeg synes nemlig Sygeplejen staar i saa overordentlig stærk Forbindelse med Hjertelaget, og Hjertelag og høj Løn behøver ikke altid at følges ad, ja: man kan maaske sige undertiden tværtimod. Jeg maa mene, at vi, ogsaa da Sygeplejerskerne havde langt ringere Løn, end de har nu, havde overordentlig dygtige og samvittighedsfulde Sygeplejersker.

Det, jeg vil sige, er altsaa, at det ikke alene er den høje Løn, der giver det kvalificerede Arbejde. Men heri ligger ingenlunde, at jeg skulde ønske at nedsætte Lønningerne for Sygeplejersker. Ogsaa jeg finder, at det Arbejde, de gør ude i Landdistrikterne,